

Để thăm dò thực hư, tôi đem chuyện đó méc lại với dì Miên để xem dì phản ứng ra sao.

Nhưng thái độ của dì Miên không có gì khác lạ. Dì không sừng sốt, cũng chẳng buồn gạn hỏi. Dường như dì đã biết mọi chuyện từ lâu. Phải nhìn sâu vào mắt dì, tôi mới nhận ra đằng sau vẻ thờ ơ ấy là một nỗi lo lắng mơ hồ bất lực. Không rõ đầu cua tai nheo ra sao nhưng vẻ hoang mang ẩn kín sau rèm mi dày cứ chớp lia chớp lịa mỗi khi bối rối của dì Miên vẫn khiến tôi cảm thấy bồn chồn trong dạ.

Anh em thằng Chứng chẳng cả lo như tôi. Từ khi phát hiện anh Điền mỗi chiều thường trèo lên cây xoài, tụi nó chỉ nghĩ đến mỗi chuyện bày trò phá bĩnh. Lần này anh em thằng Chứng không lôi kéo tôi tham gia, một phần vì bộ tịch xụi lơ như chết rồi của tôi mấy ngày nay, phần khác chúng không muốn tôi bị vạ lây trong “vụ án” có liên quan đến chị Ngà này. hai anh em nó chỉ âm thầm bàn mưu tính kế với nhau và có lẽ sợ tôi ngăn cản, từ khi chuẩn bị cho đến lúc ra tay suốt thời gian đó chẳng đứa nào hé môi với tôi một lời.

Tôi chỉ biết ra có sự khi một hôm đang ngồi nướng khoai trong bếp, bỗng nghe tiếng chị Ngà hót hải hét toáng đằng sau vườn:

- Bỏ cây xuống! Các em làm gì vậy?

Tôi giật mình vớt củ khoai đang nướng dở vào đồng tro, ba chân bốn cẳng chạy đến bên cửa sổ nhìn ra.

Đập vào mắt tôi là một hoạt cảnh nhốn nháo và buồn cười không thể tả.

Ở ngay dưới gốc xoài, chị Ngà vừa la vừa hai tay đâm bình bịch vào lưng Chứng em trong khi thằng này cứ lì ra đưa lưng chịu đâm, tay vẫn không ngừng giơ cao cây sào tre bậm môi chọc mạnh vào tổ kiến lửa chồ chạc ba nơi thân xoài tách nhánh. Loại kiến lửa này to gấp chục lần loại kiến lửa sinh sống dưới mặt đất và cắn đau khủng khiếp. Mỗi lần trèo lên